

Вирус око нас

Када нисмо ни слутили, вирус је запосео нашу планету и у ваздух испустио честице које су згрануле наше очи и срца. Огроман број становништва је изгубио битку, али се огроман број још увек бори. Професија која подразумева хуманост и моћ знања, пружала је поглед у мноштво праваца. Првенствено, бели мантил и велико срце достижу тамо где себичност и апатичност не могу. У срцу сваког детета са великим сновима везаним за побољшање здравља и излечење преовладале су мисли које помажу свету. Емпатија која је неопходна за ову величанствену професију карактеристика је усађена дубоко у саме зидове срца посебних људи - здравствених радника.

"У школи се не учи за аплауз, већ за живот.,,- тако истичу они који са сузом у оку сведоче о језивом периоду у ком су настајала нова сазнања..

Отуђеност која је завладала у нама и коју треба потиснути. С обзиром на тежину ситуације, последице које су се одразиле на околину, биле су очекиване. Јавили су се страхови. Страхови од пољупца, загрљаја и сваког контакта. Нажалост, тако смо заволели зидове, који су нас држали у својој тежини.

Али, на крају дана, мисли су се ипак сводиле на враћања света у нормалу. Замишљајући наш школски ходник и она стара насмејана лица, болела нас је помисао да се безбрижни дани више никада неће вратити. То нас је наводило на бег у незнање.

Схватајући да је нада варљива, а вера стамена, моја генерација се једног јутра пробудила са жељом да мења свет. Кренули смо у нови дан са маскама, са књигом у руци и визијом. Јасном визијом и конкретним циљем - да пружимо осмехе!

На прагу школе десила се заклетва.

Уз Хипократову заклетву, једна нова:,, Видимо се када ове маске падну ".